

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΒΙΤΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Δέν έχουν μόνον οι άνθρωποι βίτσια, έχουν και τα ζώα. Οι ζωολόγοι παρετήρησαν, λόγω χάριν ότι τα καναρίνια και οι γαλοπούλες άρέσκονται υπερβολικά να πίνουν οίονπνευματώδη ποτά και να μεθούν.

Οι καπαγάλλοι και τα σκυλιά—πάντοτε όπως βεβαιούν οι ζωολόγοι—άγαπουν σέ άπίστευτον βαθμό τό σάσι και τόν καφέ. Οι δέ έλέφαντες περισσότερο άκόμη κι' άπ' αυτή τήν καθημερινή τροφή τους, άγαπουν τά ναρκωτικά και ιδιαιτέρως τό όπιο. Έπίσης τρέφουν μεγάλη συμπάθεια πρós τό κρασί. Όσοι έχουν παρευρεθή μέσα στό έπιποθόμα, τήν ώρα που γευματίζουν οι έλεφαντες, θά παρετήρησαν βέβαια, ότι πάντοτε τελειώνει με οίνοποσίαν! Τά παχύδερμα αυτά πίνουν με μεγάλη ευχαρίστησι τό κρασί. Έίνε ίκανοί να καταπιούν όλόκληρη χιλιάρα με κρασί.

Ό διάσημος θηριοδαμαστής Πιντόν είχε έναν έλέφαντα, στον όποιο έπειτα από κάθε γεύμα του έδινε και από ένα ποτήρι λικέρ.

Ό Πεκουέλ Λόσχε, άλλος διάσημος θηριοδαμαστής, είχε έναν εύφύστατον εξημερωμένο πύθηκο, τόν όποιο άφηνε να βγαίνει άπ' τό κλουβί του και να κυκλοφορή έλεύθερα στό έπιποθόμα. Ό πύθηκος αυτός άγαπούσε πολύ τό κόκκινο κρασί και τήν μπύρα, άπ' τήν όποία προτιμούσε πάντοτε...τόν άφρό!

Ό γνωστός ζωολόγος Μπρέμι διηγείται ότι έ γνώρισε δυό χιμαπτεζίδες στους όποιους άρεσε όποιοδήποτε οίονπνευματώδες ποτό, ιδιαιτέρως δέ τό κρασί και τό ρακί. Ό ίδιος αναφέρει ότι έ γνώρισε έναν ούραγκοτάγκο που άγαπούσε πολύ τά οίονπνευματώδη ποτά, κάθε μέρα ό κύριός του του έδινε από ένα ποτήρι κρασί, τό όποιο έκείνος ρουφούσε άργά-άργά και ήδονικά, σάν να προσκαθούσε να παρατείνει όσο τό δυνατόν περισσότερο τήν άπόλαυσι του. Πολλές φορές έκανε πέντε όλόκληρα λεπτά τής όρας ρουφώντας τό ποτήρι του. Έπειτα όταν τελείωνε άπλωσε τό ποτήρι πρós τόν κύριό του και τόν κοίταξε με ένα όφρος σάν να του έλεγε: «Ξαναγέμισέ τό!» Ό ούραγκοτάγκος αυτός έψόφησε, γιατί κίποια μέρα ήπιε ένα όλόκληρο μπουκάλι!

Άπό τά άγρια ζώα τά περισσότερα άγαπουν τά οίονπνευματώδη και γενικώς τά δ.εγερτικά. Υπάρχουν όμως και άλλα είδη ζώων που τά άποστρέφονται.

Η μεγάλες σαφές άγαπούν πολύ τόν καννό. Τούς άρέσει δέ τόσο όστε πλησιάζουν στους κωνιστάς και τόν όσφραίνονται με πάθος έως ότου μεθώσουν!

Έπίσης τά σκυλλιά και κυρίως οι γάτοι, άγαπουν τό όπιο. Γύρω από τά όποιοποσεία του Καμποτζέ βλέπει κανείς συγκεντρωμένους άπειρους γάτους, οι όποιοι ξεπλωμένοι ράθυμα εισπνέουν με ήδονή τόν γύρω άέρα, όστις είναι βαρύς από τό όπιο που προσδραχεται άπ' τό έσωτερικό του όποιοποσείου.

Τέλος ό Μπρέμι αναφέρει ότι στην βορειανατολική Άφρική είδε έναν έντελός παραξένο τρόπο, με τόν όποιο οι ίθαγενείς πίνουν τους πύθηκους. Οι ίθαγενείς αυτοί κουβαλούν στό μέρη που βρισκονται οι πύθηκοι μεγάλα κύπελλα γεμάτα από δυνατή μπύρα, τά άφίνουν κατά γής και έπειτα πηγαίνουν και καθονται παράμερα. Τότε οι πύθηκοι κατεβαίνουν από τά δένδρα, πλησιάζουν στό κύπελλα, πίνουν τήν μπύρα, και μεθούν! Στην κατάσταση αυτή τούς πίνουν οι ίθαγενείς άκινδύνως καιά και τούς μεταφέρουν στό χωριά τους.

έδω, έχουμιν κανονισμόν κι πειθαρχίαν!
— Άφουδ με βλέπετε χωρίς σπαθί και πιλήκιο!
— Βιβαίους. Άν δέν οι ιέρβλεπα τοιουτοτρόπου, θά οι συνελάμβανα αΰτουσιγμει κι παραχρήμα.
— Με πονάει τό δόντι μου και πάω να πάρω «άσπιρίνη».
— Ποδ;
— Στό φαρμακείο, που άλλου!
— Ούρίστ... Ούρίστι, τότις... τράβα γρήγορας κι να μη χρουυταγριβήσης!...
(Τό τέλος στό προσεχές)

Σταμ. Σταμ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

[Σέ μιá μικρή]

Στά μάτια κύττα με καλά να σε φωτογραφίσω
Μές στό δικά μου κι' έξαφνα γοργά να τά σφαλίσω,
Νά έχω τήν εικόνα σου στές κόρες των κλεισμένη
Καθώς τήν έχω στην καρδιά βαθεία ζωγραφισμένη...

Σά θέλω ένα της φιλι να πάρω, τό γλυκό μου
Μου λεί πός ή μάνα της μπορεί να τή μολώση.
Τι βάσανο! Νά μη τό ίδω ποτέ και στόν έχθρό μου!
Και κατορθώνει πάντοτε φιλι να μη μου δώση.
Και με ρωτά τό άκακο, τ' άδω...περιστέρι,
Τ' νοιώθα από τό φιλι...Έίνε μικρό, δέν ξέρει!...

Νά μη μου μελετάς πολύ γιατί θ' άδυνατίσης
Ά! δέ σε θέλω έγώ σση με δίπλωμα να βγής.
Μου φτάνει να μ' ένοησς να ξέρης ν' άγαπήσης
Σέ πάλαιο σχολαστικό δέ θέλω να κνιγής.

Κι' αν μάθης τή γραμματική τι θά κερδίσω τάχα;
Έγώ από τά όηματα, μικρή μου, να σοθ πώ,
Θά μ' έφτανε αν μάθαινες τό «άγαπώ» μονάχα,
Νά σχηματίζουμε μαζί μονάχο τό «άγαπώ»!

Κλ. Τριανταφύλλου (Ραμπαγά)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΣΠΑΣΜΟΝ

Ό; φαίνεται τήν πείραξα πολύ,
Γιατί άφού τής ζήτησα φιλι,
—Είμαι νεκρά για σένα, μοιζε πλέον! —Μέ θυμόν!
—Είσαι νεκρή! Δόσμου λοιπόν τόν τελευταίον άσπασμόν! —
Γ. Κ. Στρατήγης

ΠΡΟΤΑΠΡΙΑΔΙ:

Όλο τό χρόνο, κόρη, με μεθούσες
Μέ ψευτικης άγάπης ευωδιά
Και μούλεγαν πιστά πός'μ' άγαπούσες
Τά χείλη μόνον, όχι κ' ή καρδιά.
Μά σήμερα που τώχουν για συνήθεια
Γιά να σοθ λέν ψευτείες όπου κι' αν πάς,
Σήμερα μοιζες μιά και συ άλήθεια,
Σήμερα μοιζες... πός δέν μ' άγνιπάζς!...
Δημ Π. Ταγκέπουλος

ΚΟΙΜΗΘΗΝΑΙ, ΑΠΟΘΑΙΝΕΙΝ

—Άχ, πόνος δέν ήλπιζες στον κόσμο και ζή!
Μιά μέρα—σε λίγο—ψυχή μου, μαζί
Θά πάμε να μάσουμε γιούλια,
Στēs άνοιξης μέσα στους κήπους ποδιές!
Και λούλουδα πώχουν βαρειές μυρουδιές
Υακίνθους, άγιόκλημα, φούλια!
Θά μάσμε κρένα και ρόδα βουνά!
Γαρύφαλα, βόλες, μουσικες κ' ύστεργνά
Έδω στή φτωχή κάμαρά μας,
Θά δούμε, σφαλώντας τή θύρα μαζί,
—Άχ, πόνος δέν ήλπιζες στον κόσμο και ζή!
Ν' άνοιξουν, ψυχή, τά φτερά μας!...
Άγγ. Θ. Σημηριώτης

Ο ΤΟΜΠΑΖΗΣ ΚΙ' Ο ΒΑΔΙΓΚΤΟΝ

—Τι παράδοξο τόπο διαλέξατε για πατρίδα! είπε μιá μέρα
ό άγγλος Βαδιγκτόν στον ναύαρχον Τομπάζην, δείχοντάς του τό
φαλακρό και ξερημύ βράχο τής Ύδρας.
«Η έλευθέρια, άπάντησε άμέσως ό Ύδρατος, διάλεξε τόν τό-
πο αυτό, και όχι έμεις!...»